

[Hanne Reintoft.]

retssikkerhed i Danmark, hvis man får stjålet en cykel, end hvis man bliver snydt for sin invalidepension.

Folketinget og det sociale udvalg burde jo, hvis dette ellers kunne fungere — og det ved jeg godt det ikke kan — sætte sig ned og opsummere alle de kritiske røster fra saglig og alsidig politisk side, der er kommet om denne bistanndslov. Jeg erkender, at konjunkturerne har vendt, at problemerne er nye, at vi ikke har bygget nogen af de nye styrelsesorganer rigtigt op. Vi burde indse, at vi er nødt til igen at præstere nytænkning, fordi det store flertal herinde nu engang accepterer at leve i et samfund, der bygger på økonomiske kriser.

Vi har engang pralet af — jeg har aldrig rigtigt troet på det — at vi havde et forsørgssystem, vi kunne være bekendt. Dette fører os væk fra de progressive lande i verden, det fører os tilbage til de gamle forsørgelsesformer, vi ved kamp og møje kom ud af. Det kan ikke være rigtigt, at det skal gennemføres, slet ikke med et socialdemokrati i spidsen.

Arnfast (CD):

Forespørgslen gik jo ud på, hvilke problemer der ville blive for brugerne, og ministeren svarede med at rydde nogle misforståelser af vejen; det siger jeg tak for. Derved kunne det for vor skyld for så vidt godt blive, men siden har vi haft en lang debat, hvori indtil flere af ordførerne sådan set har lagt deres socialpolitiske program frem. Det kunne vi også gøre, men dels på grund af det sene tidspunkt, dels fordi vi ikke føler, at der er nogen grund til at gå direkte efter de forespørgsler, der kommer her hver onsdag åbenbart fra partierne, vil vi til gengæld bare svare på det ene spørgsmål, der drejer sig om dagsordenen, og sige, at den vil vi stemme imod.

Kurt Hansen (VS):

Jeg har nu ikke tænkt mig at tage ordet som vores partis ordfører, men jeg har et par konkrete sager, som jeg godt vil sige et par ord om. Jeg mener, at hr. Steen Folke har været inde på de principielle synspunkter, som VS har omkring bistanndsloven, så det vil jeg helt undlade at kommentere.

Jeg synes, der er to ting i bistanndsloven,

som jeg under denne debat har lyst til at trække en lille smule frem. Det er dels problemerne omkring hjemmehjælpere, hjemmehjælpsproblematikken, dels problemerne omkring revalidenderne.

Hvis man ser på de problemer, som kan være forbundet med hjemmehjælperordningen, efter at bistanndsloven træder i kraft, mener jeg, at de ligesom kan deles op på tre områder. Dels kan der ydes tilskud til betaling af en privat hushjælp, som en familie selv kan antage, dels er der nogle problemer omkring uddannelsen af hjemmehjælpere, dels mener jeg, at der er nogle problemer med, at det sociale udvalgs afgørelser omkring hjemmehjælpsordningerne ikke kan ankes.

For det første, hvad angår de tilskud, der ydes til privat hushjælp, står der klart og tydeligt i § 50, at det påhviler kommunalbestyrelsen at sørge for, at der i kommunerne findes en hjemmehjælpsordning. Videre i § 56, stk. 1, hedder det, at hvis der i et hjem er behov for hjælp, og hvis det sociale udvalg ikke kan stille den nødvendige bistand, altså en hjemmehjælper, til rådighed for familien, skal der i stedet ydes tilskud til hjælp, som familien selv kan antage. I cirku-læret slås det fast, at denne hjælp kun kan ydes, hvis der ikke kan skaffes en almindelig hjemmehjælper, og at den, der søger, ikke har valget imellem de to former for hjælp. Jeg kunne godt tænke mig i den anledning at spørge socialministeren, om hun ikke er bange for, at problemet i forbindelse med dette forhold kan føre til en form for skruebrækkeri. Jeg mener, at der er nogle problemer, som kan føre til skruebrækkeri, idet der netop gives kommunerne muligheder for at begrænse henholdsvis ikke udvide hjemmehjælpsordningen, alt efter hvor dybt man svinger sparekniven.

Hvad angår de uddannelsesmæssige problemer, præciseres det jo også i § 50, at hjemmehjælperne skal være uddannede, men samtidig ser vi jo, at der i dag er en belægning helt op til den 1. april 1978, hvis jeg ikke tager fejl, og samtidig må man nok sige, at det er helt uacceptabelt, at man i kurstiden kun får 80 pct. af lønnen for den arbejdstid, man har truffet aftale om. Da man netop opererer med nogle forholdsvis indviklede begreber om, hvor lang tid man kan være antaget, 20 timer, 30 timer osv.,